

ВІРШІ

ЗИМОВИЙ ВЕЧІР

Там, на килимку, хлоп'ятко
Біля груби задрімало,
Гарне сиве котенятко
Край його мурчить помало.
Добре хлопчикові, гоже,
Котик казку каже й гріє,
А надворі — милий Боже!
Що надворі там ся діє!

Ох, яка лиха година:
Вітер виє, завиває,
Розходилась хуртовина,
Снігом вікна укриває.
— Пізній час, моє дитятко,
Треба забавки складати:
Поцілуймось, голуб'ятко,
Час вже спатоньки лягати.

Хлопчик встав, а котик Мурка
Глянув — знов собі муркає;

Байдуже, що вітер гурка,
Мало крівлю не зриває.
Не клопочеться й хлопчина:
Най там вітер завиває,
Най там грає хуртовина,
Снігом вікна укриває.

СНІГОВА БАБА

— Ну-те, хто з вас там бистріший?
То ідіть в садок скоріше!
Купи снігу там лежать!
— Хлопці поклик підхопили,
Бабу з снігу враз зліпили,
Очі з вугілля всадили,
Рот із буряка зробили,
От так «баба»! Молодці!
Ну, дивуйтесь, горобці!

З ГРИНДЖОЛЯТАМИ

Що за чудова днина,
Сніг, наче срібло, блищить!
Вийшов веселий хлопчина,
Швидко з санками біжить.

Ох, ті санки-гринджолята!
Коней не треба до них:
Роблять їх мудро хлоп'ята,
Треба прудких тільки ніг!

Сам у санки упряжешся,
Вже ж не яка там вага!
Стежкою хутко женешся,
Всякий тебе оббіга!

Ось вона й гірка маленька, —
Ой, як униз я спущусь!
Наче та пташка швиденька,
Долі умить опинюсь.

Нуте лишень, хто зручніший?
Швидше которе збіжить?
Кепсько, — мороз все лютіший,
Носик з морозу щемить.

Ей, чи ж морозу боятись
Та отаким козакам?!
Нуте у сніжки гуляти,
Треба зогрітися нам!

Ой, чи заходить вже сонце?..
Пізня така вже пора?..
Стукають мати в віконце,
Треба рушати до двора!

«НЕ ХОВАЙСЯ, МІСЯЧЕНЬКУ!»

Виплив місяць із-за хмари та й став серед неба,
Мов людей спитати хоче, чого кому треба.
Під вікнами хуртовина виє та голосить,
До хатини убогої стежечки заносить.

Засмутився срібноногий, в хмароньку сховався,
Наче лиха, що побачив, він і сам злякався.
А зіронька в чистім небі місяця спиняє:
«Не ховайся, місяченьку, хай світло осяє
Те життя, гіркую долю, занесені хати,
Бо не можна у темряві порадоньку дати!»

* * *

Новину сьогодні зранку
День вчорашній нам приніс:
Білі стріхи, білі призьби,
Біле поле, білий ліс.
Ліс стоїть такий поважний,
Мов дідусь, старий та сивий,
Погляда на шлях широкий,
На просторі білі ниви.
Темні сосни та ялини
Простягли далеко віти
І поблискують на сонці,
Снігом-інеєм укриті.
Сніг глибокий привалив їх,
Темні сосни та ялини, —
Ледве можна простувати
Крізь байраки та долини.
Між дерев не обізветься
Ні звірина, ані птаство,
Та кортить узять ґринджолки
І піти в зимове царство.
Там бадьорістю подіхатъ,

Побродити свіжим шляхом,
Чи з пагорчика спуститься,
Пролетіти бистрим птахом.
А після у теплу хату
З мандрювання повертати
І матусі любій-милій
Всі «пригоди» розказати!

* * *

Вертаються школярики
Із школи додому.
Скільки втіхи, скільки щастя
Малому й старому!
Тато, мама дожидали,
А кого й бабуся,
А як хто, то, може, й втішив
Старого й дідуся.
Зустрівають, оглядають:
«Чи великий виріс, чи не схуд?
А що з науки
Наш хлопчина виніс?»
Може, став за цією зиму
Дуже вже письменний,
Може, став і гордувати,
Що занадто «вчений»?
Ні, ні, ні, цього немає!
Онде, подивіться,
Як він з меншими своїми
Всюду метушиться:

Треба все йому оглянуть
В хаті і в коморі;
Он гринджолята маленькі
Десь найшов надворі.
Ой, та й ловко ж так спускаться
З гірки снігової,
Або й вуличкою мчати
Стежкою крутою!
Ну, сідай, мала сестричко,
Та не плакати тільки,
Як і падати доведеться,
Може, разів скільки.
От санки летять, і шапка,
Й теплі рукавиці, —
Так дзвенить же й сміх веселий!
Тее ж все — дурниці!
Прийдуть в хату — пиріжечків
Зараз дасть матуся,
Може, й ще «чогось такого»
Відшука бабуся.
Сміхи, жарти та балачки,
Всякі розповідки —
Не сказав би, де кінець їм,
І беруться звідки!
Ох, як тяжко було в осінь
З домом розлучатись,
Так тепера з любим святом
Мило зустріватись.

ШКОЛЯРИК НА ВИЇЗДІ

«Завтра!.. Кажуть би то, завтра
Вже напевне виїздить...
Треба всі свої манатки
В скриньку власною вложить.
 Позбирать книжки та зшитки...
 Так одразу й не збереш!
 Що куди поділось дома —
 Усього і не збагнеш.

Де граматика скажена?
Мов би лизень той злизав.
Ось вона... Ось навіжена!
А, здається, скрізь шукав...
 Арифметика тепера ж
 Де поділась, бачив хто?
 Ну, вже звісно, як шукаєш,
 То тоді «не зна» ніхто!

Осьде — єсть! Уже матуся
Десь на шаховці знайшли,
А задачник, а всі зшитки,
Всякі інші шпаргали?
 Ох-о-хо! Куди ж покласти
 Ще й гостинці із садка?
 Мабуть, випрохать торбину,
 В мами знайдеться така...

Хто там? Павлик та Микола?
Ні, вже, братця, — не пора!
В гай не підем по горіхи,
Не піду вже я з двора!..

Вже ті гулянки на потім
Нам зостануться нехай...
Як приїду знов додому, —
Оживе й зимою гай!

Як ухопим ґринджолята,
Як покотимо з гори!
Ох, коли б хутчій діждати
До коханої пори!»

СОН

Приснився сон малій Марусі,
Що вже у білому кожусі
 Прийшла сама
 Бабусенька зима —
І рукавами в полі має,
Замети сипле-насипає.
 Садки у інеї стоять,
Доріжкою санки риплять...
Маруся з братиком у хаті,
Тепер на волю не багаті,
Лиш ту собі потіху мають,
Що дивні квіти розглядають —
Ті квіти білі на шибках,
Мов у якихось дивних снах,
Химерне листя розстилають.
І тільки всього...
Сумно з хати
Марусі в вікна виглядати.

ЗАЙЧАТКО Й ХЛОП'ЯТКО

Зайчик сірий плиг та скок
З поля чистого в лісок.
Через пень, рівчак, колоду;
Ненароком якось в воду,
Спотикнувшись, зайчик — бух!
Де не взявся тут пастух:
Невеличке те хлоп'ятко
Пасло в лісі десь ягнятко.
Отже, скинувши торбинку
Та полатану свитинку,
Хлопчик кинувся в озерце.
А в зайчатка з жаху серце,
Як та пташка, в грудях б'ється!
Та хлоп'я собі сміється:
— А, попався, небораку!
Ще не вмер ти з переляку? —
Бідні сіренькі зайчата!
Небезпечно їм гуляти!
Хто що хоче з ними робить:
Б'є з рушниці, псами гонить,
А до того ще й глузує,
Бо ніхто не зна, не чує,
Як ті зайчики вмирають,
Скільки мук вони приймають!..
Ухопив зайча за вуха,
Хлопчик потім скільки духу
З ним на берег випливає,
Де зайча подіть шукає.

Бідний зайчик, як билина,
Весь тремтить — лиха година,
Як на світ він народився,
Краще б був він утопився!
Тут замислилось хлоп'ятко:
«Що, як був би я — зайчатко?
Чи то й я б так всіх лякався,
Доки в руки не попався?
Та й з мене б так глузували?
Вбили б, шкурку теж зідрали?..
Як тужила б моя мати!»
У хлоп'яти оченята
Заблищали, мов росою,
Несподівано — сльозою.
— Ну, мій зайчику, на волю!
В ліс біжи по чистім полю!
Плигай знов собі та грайся,
Од людей гаразд ховайся! —
Крикнув хлопчик, а зайчина
Плигнув з рук, як хуртовина,
Що не зміг би й пес догнати —
До своєї біг він хати.

СНІГОВИЙ ДІД

Гляньте! Що за чудасія!
Штука це уже німецька:
Онде з снігу прекумедна
Постать зроблена мистецька:
Се не «баба» — дід носатий;

Капелюх на ньому панський,
У руках держить брязкала
І в жупан убраний хватський.
Все то так дітки моторні
Впоряжають, видумляють:
Он біжать уже на лижвах,
Привітання посилають:
«Будь здоровий, білий діду,
Та постій ще нам довгенько!
Поки з неба весняного
Сонце гляне веселенько!»

ЗГУБА

«Мамо, дивись!.. Тії квіти,
Що на шибках тут були,
Срібним морозом вибиті,
Дивні такі, — вже зійшли!
Вже їх нема! Ясний племінь
З печі по їх так заграв,
Ранішній сонечка промінь
Їх ще хутчіше забрав!..
Що ж то у нас, моя мамо,
Та не ведуться квітки?
Все ж в квітничкові пропало —
Голі zostались грядки!
Квіти морозом побило
Ті, що в садочку цвіли, —
Сонечко ясне згубило
Ті, що з морозу були!..»

ПІСНІ МИНУЛОГО

Пророчисті тії читаю скрижали
Народних пісень. І надії, і жалі
Свої тут народ положив у піснях,
Лунає та мова у дрібних листах.
І мертвії ті ватаги із могили
Говорять, торкаючи душу і сили, —
Та речі в пустині німій гомонять,
Та люди живії мовчать!

ЗАГРАВА ЯСНА

За́грава ясная, зóря світо́ва
Доню збудила мою!
Любка малесенька плакати готова,
Маму гукає свою.

Ні, моя доненько!
Світло червоне —
Радість денную несе:
Стане тим світлом около все повне
І звеселиться усе!

Зоря ж і нам зайнялася яскрава —
Нове життя нам прийшло:
Згинула сутінь, годинонька млява,
Щастя уповні зійшло!